

11. szám.
Mártius 11-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárznál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Bernát Gáspár.

Íme Magyarország legnagyobb költője!
Egy költő, a ki semmiből tud költeni!

„Hiszen minden költő a semmiből költ,“
hallom az ellenvetést.

Költ ám — verset, meg novellát; de pénzt költeni a semmiből! Ez a valami.

Bernát Gáspár tagadhatatlanul Magyarország legnépszerűbb embere. Mint író, a legkedveltebb témával foglalkozik, a mit legörömeztőbb olvasunk, melynek eszméit mindnyájan osztjuk; melyben az ország minden nemzetiségei, magyarok, németek, tótok és románok egyiránt megegyeznek: — e nagy és általános eszme: „hogyan kell *nem fizetni?*“

Gazsinak minden sora e lelkesítő eszmét lehelli vissza. Tőle tanuljuk meg az adósság revocáló jurátus stikklijeitől kezdve, a váltót felfrűstüköltető táblabíró inventívájáig mindazon közhasznú találmányokat, miket az emberiség méltatlanul üldözött jobbk

fele, a jámbor adósok, az élet legfatálisabb prózája, az executio paralyzálására fölfedeztek.

Ki ne olvasná napjainkban az ilyen tudományt? Ki ne vallaná magát e pártelvek követőjének?

És a mellett Bernát Gáspár ép oly nagy financier a pénzkiadásban, mint Besze János a penzcsinálásban. Ugy hogy ha utóbb említett hazánkfia lenne pénzügyminister s ropant pénzügyi terve realizálatnák; okvetlenül *adlatus*-nak kellene kinevezni mellé Bernát Gáspárt, hogy azt a pénzt, a mit az egyik rakásra természet, a másik segítse elkölteni.

Igaz, hogy Bernát Gáspár nagyon szereti a hyperbolákat; ő nem tollal és plajbászszal, ha-

nem telegráffal ír; más íróeszköz nem képes extravagantiáit utolérni. Közönséges kifejezéseket nem használ soha; az ő múzsája soha sem csinál rendes lépéseket, csak capriolokat; s míg más ordinaré poeta most is csak a pegasuson

utazik az olympra, ő rég szárnyas locomotivon jár oda.

Bizony rég!

Már anno — Pestí Hirnök ilyen fiatalnak ismertem őt, mint most.

Ujabb időkbén sűrűen volt arról szó, hogy a muzeumnak új direktor kellene. Ugy tettek az újságírók, mint a régi pictorok, kik az új olajfestményt a régi fölé oda festették. Mi e hivatalra különösen ajánljuk Bernát Gáspárt.

Először, mert a „régí pénzeket“ senki oly alaposan nem tanulmányozta, mint ő; másodsor, mert a ki ily jól tudta saját magát conserválni, az a kitömött madarakat is bizonyosan szinte jól conserválná; és harmadszor mert csakugyan nincs e világon az a muzeumdirector, a ki lassabban tudjon járni, mint a hogy Bernát Gazsi jár, ha neki indul.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Tehat csak míg izz lesz haboru! Vilaghaboru! Europa, Azsia, Africa, America is Polyneziái haboru. Most megizeni haborut Török a Persanak, Muszka nem hagy maga persajat, belevatkozik magat, Francia nem hagy Törököt, közbedurrant; Anglus nem engedi Franczianak dicsősigit, odaflotazik; Amerikanus nem türi veszekedist, odarecenti nekik, Dahomeyi szultán előgyün Africabul s ultramontanokal egyestülve, felhasznál alkalmat karhozatos civilizatio kiirtasara, burkus bezetzol egy darabot Muszkaorszagbul, hogy adig, míg az hatarait kitologatya, odabén a vetisre ne menyenek a rakok; mire mingyart megalakul Skandinav birodalom s nekiveti magat a Düppelnek; egyszersmind Nimetorszagi wandernde casinok tele szedik japonika zsebeit kivekel s megindulnak az igazsagot is lelki bikesiget videlmezni. Köröskörül egisz vilagon minden kalamaris felfordul: csupan csak mi nalunk lesz jo világ. Buzanak, kukuriczanak araja felmegy; s mi szip csendesén olvasunk továb, Bicsi Hirado, Debate, Botschaf-

ter, Hirnök, Idök Tanuja is Sürgöny, mas elensig hanyaban, hogy veszekedik a egymasal?

Mert, teszik tunyi, in izz szeretek haborut, de csak ugy, ha katonak nem keverednek bele. Mert ha katonak izz bele szolnak haboruba, azok mingyart elrontanak s elibutob vige van; de a mi haborut újsagirok megcsinyalnak, az olyan jól megvan csinyalva, hogy soha se nincs neki vige.

Apropos. Olvasta tekintedezs barátom uram: Bicsi Hirado menyí vezireziket írja a „kostök“ elenibe? In azt gyanitok, hogy valami dohányzsacsko-kereskedő akarja magának reklamokat csinyaltatni ekípen portikaja viget. Különbén in nagyon szeretek azt a Rellit. Most olyan szípen bebizonyitota sok artikulusban, hogy mas nem íbredhet fel, csak az, a ki aluszik: ergo; a ki íbren akar lenyi, az alugyik.

Analfogva izz jojezokat kivanom.

Adig izz maradok

Alazatos szolgaja

Tallerossy von Zebulon.

Bernát Gáspárhoz Bernát Gazsi.

Ha tudod, tudod; ha nem tudod, tudd meg, hogy én végvalahára megúvnám a proletáriusi hitvány állapotot: hozzád hasonló gazdag ember akarok lenni. Terve egyszerű és biztos. Ugyanis egy némely adósságom a régiség miatt tökepézzé rugván magat: ezzel fogok spekulálni. (E tant a chemia a boroknál szép szerencsével

praktizálja). E pénzügyi operációt reményelem, hogy helyesleni fogod . . . hogyne? hisz te is ily úton gazdagodtál meg.

Hallom, hogy jelenleg Mexikóban úzsoráskodol és annyira úrrá tön a szerencse, miszerint krumpli helyett gyémánt zúspeist falatozol; rubin kaputban jársz; orien-

tális gyöngyvel hizlalod a disznót; a bival csordát tokajival részegited; töltött káposztához pedig kolibri szempillából aplikárod a tepertőt.

Boldog Isten! mi lesz a világból? Mi . . tudniillik Gáspár és Gazsi testvérek vagyunk, s köztünk még is mily óriási vagyonskülönség van.

Mig te amott az aranyországban még a csizmádat is szunyogtüdőből varratod : az alatt én a csendes hazaszeretet enyhe tüzhelyénél itt nyomorgok a chara patriában.

Ebben az országban van egy nagy falu, melyre a legnagyobb magyar azt mondta, hogy ha jól viseli magát : egykor még város is lehet belőle. Ugy hívják, hogy : Budapest. Itt vegetálok én. Rangom, czimem és jövedelmem hogy nem oly ragyogó mint a tied, kiviláglik onnan, miszerint én egy penzionált köcsögkalapban szállásolok ; tavalyi kalendáriummal takaródzom ; citatoriával fütök, s ebédem többnyire : rántott sohajtás.

Láthatod ezekből, hogy Rotschild koma nem tartozik osztályos atyámiai közé. Azonban e csak ideiglenes állapot. A deficit operáció majd kitesz magáért. Akkor aztán veled oszonnázom . . . és pedig páva körmöt.

Addig is testvéri áldomásul fogadd arczképemet, mely a tulsó lapon billeg ballag. Ha pedig fáto quo utközben valami életunt czápa bekapná a hajót, a hajóval az Üstököst, s portrémát ne tán salátául használná matróz pecsenye mellé : arra kérlek hogy mint briliánt faló nagy hatalom fogasd el azt a gazember czápát . . arczképemet incassáld, a tengeri csuka fejét pedig küld hozzám . . az eféle csemegét tormával nagyon szeretem. Isten veled.

U. i. Ha nem restelsz az arany garmadák közé sétálni, küldj nekem amugy hirtelenében egy pár véka mexicói körmöczit, mert stájer kontóm annyira rugott, hogy most már az adósságomtól is adót fizetek.

Mulatságos quiproquo.

A napokban egy ifju litterator, ki exoticus külseje által iparkodik magát feltünővé tenni, meglátogatta Deákot. Épen, midőn látogatását végezve, indulni készül, lép be Deákhöz egy magas állású úr, (tudniillik, hogy mikor áll, akkor megüti a hat láb magasságot) s kérdi Deáktól, hogy ki volt ez az eltávozott *idegen*?

Deák kedélyes humorával azt feleli neki rá, „hogy ez volt Lustkandel.“

„Ah! — És mit akart itt?“

„Lejött alkudozni.“

A magas állású úr alig is várhatta, hogy

megint elfordíthassa a kilincset ; sietett ostromléptekben fel a casinóba ; megállhatta, hogy odáig senkinek sem szólt ; de ott aztán megadta magának azt az elégtételt, hogy egy ily fontos ujságot, a mit ő tudott meg első kézből, mentül nagyobb dimenziókban elterjeszthessen.

Ott whisztezett pedig egy asztalnál három sima homlokú öreg urral, egy szinte simahomlokú ifju úr, ki a jól értesült hir szerint a bécsi Pressének titkos levelezője. Hát a mint meghallja Szemfűl úr ezt a hírmondást ott a háta mögött ; egyszerre előveszi a fogfájás ; engedelmet kér, egy kicsit haza megy, kreozót olajat kell gyapottal a fogára tenni, de mingyárt visszajön, addig játszanak strohmandlival.

Onnan pedig aztán vágatott egyenesen a távirda hivatalba, táviratozni a Pressének.

„Pesth ; Lustkandl hier. Mit Deák unterhandelt. Beste Quelle. Resultat gleich erfahre.“

Mire visszatért a casinóba, már akkor Deák maga is ott volt, ott ült, mint rendesen a zöld divánon, körülötte egy csoport ismerős, a kik többé kevésbé hangosan mosolyogtak valami felett.

Szemfűl úr leült az elhagyott helyére, s mig a kártyákat fölszedé, odahegyezte a fülét, hogy mit lehetne még többet is megtudni erről a tárgyról?

Hát már akkor a magas állású úr maga beszélt, ott a többieknek naiv boszankodással, hogy milyen szépen fellovalta ő a publicumot ezzel a Lustkandellel ; s hogy felültette őt magát is Deák a magas lóra !

Szemfűl úrnak egyszerre belenyillallott megint a fogába a fájás, pedig épen „sans atout“ -t mondott. Ott hagyta újra a whisztet ; fiakkerbe veté magát, nyargalt a telegrammja után ; „halt's'n auf!“ Gyorsan utána a másikat, mig ki nem nyomtatják azt az elsőt !

„Ist nicht war. Kein Lustkandl. Deák macht nur Faxen.“

Deákot pedig a magas állású úr komolyan kezdte fenyegetni, hogy ő nem bánja, de már most ezzel minden újság tele lesz, hogy Deák Lustkandellel egyezkedik. Ő oka nem lesz.

— Nem tesz semmit, monda Deák napéj-egyenlitői flegmájával, — *majd dementirozzuk!*

A négyezer millió bankós világban.

— Há készül kee azzal a szerkelrel?

— Hát itt a szomszédban vettem egy *petrencze szénát*, s most viszem érte ezt a *boglya bankót*.

— No Lizi, menj a piacra: itt van két kosár; ebbe a *nagyobbikba* tedd a *pénzt*, aztán a *kisebbikbe* rakd a *holmít*, a mit vásárolsz rajta.

— Hogy ad egy font sajtot, ifj'úr?

— Hát hogy adnám? szórt szórért! Egy *font bankó* = egy *font sajt*. Mennyit hozott kee? adja ide, majd megmérem.

— De a tarisznyát ne mérje hozzá, mert az drága!

A négyezer milliom bankós világban.

— Az Isten áldja meg édes nagyméltóságú uram, csak egy kis száz forintos bankócskát kérek, még ma egy falat kenyeret sem ettem.

— Viszsa tud adni, nagyságos koldus úr, egy ezer pengősből?

— Igen is, annyit már összszekoldultam ma. Tessék kilencz százás vissza. Adjon Isten ezer annyit.

— Nagyságos koldus barátom, az kevés. Körülményeink között legalább tízezerszer annyit kell önnek kívánni. Külömben meg sem érzem.

— Jaj, csak legalább ostyára volna pingálva ez a izé, hogy megehetné az ember.

Ujságíró útközben beszél a kiadóhoz. — „Ugyan, kedves barátom, — otthon felejtettem a tárczámat, nem adhatna ön holnap reggelig egy milliót? Budára kell mennem.“

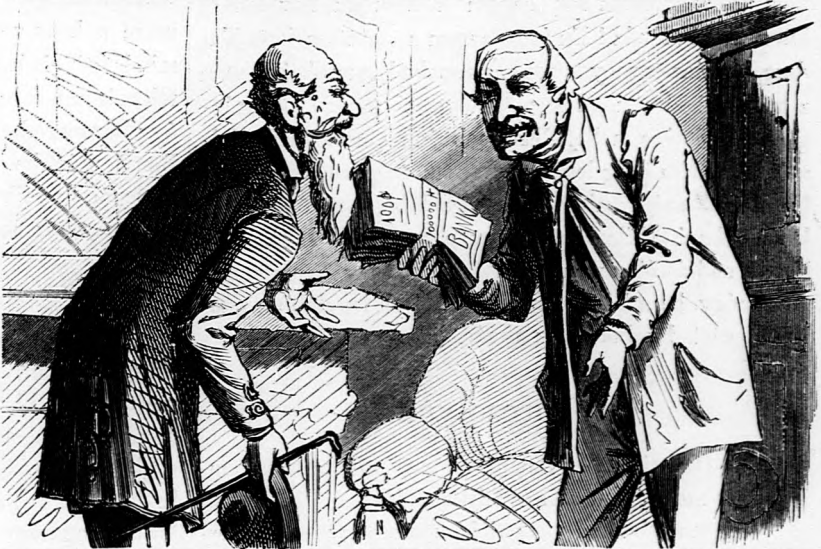
— Szívesen. Tessék bele markolni.

— Még négy krajczár is kell a hidra. Van e?

— Majd összszekeresem. Talán lesz. Tessék.

— Csak írja fel a kontómra, holnap reggel visszafizetem, vagy le dolgozom, a hogy jobban szereti.

— A milliót nem bánom, de a négy krajczárt kérni fogom *in natura* vissza.

A nagy fiandier, abban a stádi-
umában a közboldogságnak, mikor
az ember kénytelen a sok pénzét,
bocskor, sipka és köpönyeg alak-
ban „elviselni.“

Kukliné prédikációi.

XI.

No te ember, ha én azt tudtam volna, hogy te belöled valamikor kompaktor lesz, soha sem mentem volna hozzád. Egész nap egyebet se tenni, mint Julius Caesart csirizelni: ez sok! Könyvet csinálni? mikor neked nem ez a mesterséged. Aztán hogy csufol az egész czéh! Ugy kell neked: minckélegyedel a korpa közé. Bezeg addig, a míg mappákat csináltál, ugyan csak respek táltak. S ha már épen híres rablók életírását akartad kiadni, mért nem adtad ki Zöld Marczit meg Sobri Jós-kát? azt magam is elolvastam volna. Hallod, már a czéhgyűlésben arról is beszéltek, hogy ki lesz a helyettesed, ha te meghalsz? Ez a kérdés engem is érdekel, hallod-e? Én nem engedem, hogy nekem a czéhgyűlés delegáljon akármilyen embert. (Mit? hogy nem is nekem utalványozná azt, hanem a fiamnak nevelőül?) De nem oda Buda! Én is ösmerem a statutumokat. Tudom, hogy az özvegyasszonynak szabad az ura halála után a mesterséget a maga kezére folytatni, egy jó „öreg legény“ segítsége mellett. Én nem bánom, akárkit rendelnek is mellém öreg legénynek, csak öreg ne legyen. — Ne alügyál még, ember. Nem hallod, hogy zörög a padláson valami. (Micsoda? Hogy a macskák) Hátha rablók; a padlásról akarnak betörni? (Hogy te ugyan ki nem még, ha a házat elviszik is.) Csak legalább a puszkát ne zártad volna be az almáriomba.

Borkorcsolyák.

B. Guszti, ki harmincz év óta a legszebb fiatal ember Bars megyében, szenvedélyes vadász.

Egyszer beszéli vig pajtásoknak, hogy — a t-i erdőben vaddisznót lőtt, hogy ez a legújabb. „Elhihetitek neki“ — közbeszól szomszédja, „én is tudok róla.“ De alig lövi le Guszti a vaddisznót, előrohan a cserjésből egy vadkanász, és olyan árt követel a vaddisznóért, hogy Guszti is megvadult tőle.

Újság.

Hol voltál ebéden barátom? kérdi egy úr távol vidékről jött barátját.

„V—n H—nál.“

„Ahán, a kinek olyan híres jó gazdaszszony felesége van, tudom: adott is ujságot ebédre, mi?“ „Adott ám, otthon csak juliusban jön hébe-korba asztalra.“

„Ugyan mit, ilyen kora tavasszal? csak nem korai uberkát?“

„Nem, hanem minden ételben korai legyet.“

Először történt.

Meszet árult r-in egy fuvaros, vasárnap mise alatt. Bevitték érte a tisztartóhoz, a ki ott még akkor igazságot is szolgáltatott; parasztunkat is lehúzatta, s ráverett 25-öt. Mikor elvégződtek vele, vakarja a bántalmazott helyet a paraszt, s csodálkozva mondja:

„Ej ha! így még soha sem járék! Ma egy hete szintén így járék.“

Illem érzet.

Történt egyszer, hogy zsványt fogtak a Barkó faluban, jól erősen megkötözve a falu házára vitték, a bíró öröket rendelt a két ablakhoz, s az ajtóhoz, a bábész népet pedig kiparancsolta az udvarból. Egyszer csak látja az ajtót őrző paraszt, hogy megy Bandi kifelé pörén, kalap nélkül, s mellette elmenve a ház végibe siet. Nem sokára ezután jön a szolgabíró többed magával, s kérdi Estánt, hogy mit mivel Bandi. „A biz eedes jó uram a haaz veegibe meene, jó ideje lesz maa.“ Erre mind szét riadt a nép keresni, elfogni Bandit, de üthették már annak bottal a nyomát. — Csak az eget hasogatta, úgy káromkodott a szolgabíró Estánra, mért nem ment Bandi után ha elmenni láta. „Laattam laattam, éedes meezem, de mikor mezeetláb kalap neekül ment a haaz veegibe, csak nem szemtelenkedhettem utana.“

Az ujoncz.

Először volt örállomáson a katonának állt liptói tót fiú, este arra megy kapitánya L. kit otthonról is ösmert. „Allj! ki vagysz! mi a tamburja? rákiált erősen a kapitányra, s hogy az szó nélkül közelit feléje, két-sége esve reá ordít újra. „Allj, ki vagysz! mi a tamburja? (tábori jel) s aztán gyorsan hozzá teszi tótul: Szó-laljon meg nagyságos uram, mert mindjárt lelövöm.“ Te ostoba, ha ösmersz, hát mért akarsz lelőni? „Igen, hogy ha nem teszem, hát hogy 25-öt veressen rám a nagyságos úr, talán nem ösmerem otthonról?“ —

Milyen a víz I—n.

„Ívott-e már keed itten vizet Están?“

„Ívottam hát.“

Hát milyen vót!

„Hát nedves.“

Fontos közleni való.

Elment a cigány télen vadászatra hajtónak, fel is állították őt nem meszsze földesurától, egyszer a hogy ott állnak, látja az úr, hogy lábbal kézzel integet neki Gazsi, de meg fél hangon oda is kiált, hogy: „Nagyságos uram, nagyságos uram, jöjjön csak ide.“ Az úr azt hívén, hogy valami vadat lát a cigány, nagy ovatosan

közeledett feléje, mikor odaér, kérdi a cigányt, hogy hát mi van? Oda súg Gazsi: „Nagyságos uram, csak azzért hívtam, hogy hej ha ez a sok hó, a mi itt serte sórva van, mind list vóna! . . .

Megette, mint T. bácsi a mórest!

Nógrád megyébe egy úri háznál nem volt szabad a gyermekeknek ebédnél a tálból mindent kivenni, az utolsó falatot bent kellett hagyni mőresnek. Történt egyszer, hogy az öreg T-t ott tartották ebéden, az öreg úr aztán ebédnél egy tálból minden ételt tányéjára szedett. A gyerekek rémülve várták édes anyjok bejöttét a konyhából, s az alig nyitá az ajtót, ijedten kiálták valamenynien: „édes anyám! T. bácsi megette a mórest!“ Az öreg úr erre úgy megharagudott, hogy az ebédet, házat, rögtön oda hagyta, s bár ez már régen történt, a T. család most is úgy haragszik érte, hogy puskával kergetik azt a ki kérdezni meri, hogy: „hogy ette meg T. bácsi a mórest?“

De nem úgy ám.

Az is ott történt, hogy egy csinos fiatal ember udvarolgatott egy úri háznál a kisasszonynak. De nem a diszes társalkodóbul tanulta ezt a munkát, mert egyszer a házi úr, leánya felszólítására, kidobta az ajtón az udvarlót. Persze ennek aztán híre ment egész Nógrádban, s most ha valaki mondja, hogy ennek vagy annak udvarol, siet utána tenni, hogy: „De nem úgy ám, mint T.“

Rébék gazdasszony s a szolgáló.

Rébék te! ismered Tüdős szücsöt?

— Ismerem: csizmadia. —

Az úr és a kocsis.

Jancsi te! ettek a kutyák?

— Igen is ettek.

Mit ettek?

— Azt a mit én.

Hát te mit ettél?

— Semmit.

Sajátságos fordítás.

A nagykun madarasi vendégfogadó úgy nevezett nagy teremében látható egy kép, mely lugosban ülő fiatal párt ábrázol, következő aláírással: „Die Liebenden in der Einsamkeit. A kedvesek az egjügjüségben.“

Ne kókozz, ne parádézz.

Tudva lévő dolog, hogy egy időben jó magyar há-

zaknál, a vendégszeretet kitüntetése tekintetéből szokásban volt a vendég elibe számnélküli ételeket, ki- s becsináltakat, tortákat stb. tálalni. — E szokást illetőleg egy jó öreg úr következőkben adta elő véleményét. Már én csak azt mondom, hogy nem ér az semmit; kivált ha úton vagy, ne kókozz, ne parádézz; egy kis leves, egy kis hús, egy tál töltött káposzta, egy tál turós galuska, egy kis pecsenye, — igyál meg rá egy-hét (megjegyzendő, hogy nem kettő, hanem 7) pohár bort, egy jó findza fekete kávé, aztán haladj. Ne kókozz, ne parádézz! —

Ányós főbiró és a rátóti ember.

Ányós, veszprém megyebeli derék főbiró, egyszer a bakony erdőben, magas hegyeken több uri barátival vadászván, rátótiak voltak hajtói, kiket több a rátótiakra vonatkozó, s elöttök izetlen tréfáival boszontott. Dél felé a főbiró szomjazván — megkért egy rátóti embert, hogy mutatna neki vizet. Az pedig fáradalmas vezetés után, a Papodra*) menvén, megmutatta Ányósnak a Balatont. Ez tens Uram! víz, de sok!!

Egy angol alcáde üdvöztető beszédéből a királyhoz.

— Uralkodásod addig terjedjen, a 'míg csak nap és hold vannak az égen!

— Király. Hát aztán a fiam csupa gyertyavilágnál uralkodjék?

Száz ember.

Egy itteni kereskedő választott bíróság elé adta az ügyét, s az rá nézve kedvezőtlenül döntötte azt el „Hja, bajos száz embert kapacitálni!“ panaszkodik ez aztán egy ismerősének. „Hogyan? százat? hiszen csak hárman voltak.“ Kérdi ez. „Igen: az egyik, az 1: a másik kettő két nulla; ez: száz.“

Puskás' történet.

Urnapján nem sült el a puskája a polgárkatonának, de ő ezt észre nem vette, csak töltött mindig. Hazajövé, fiai megnézték a puskát, s látván, hogy töltve van, kimentek vele a kertbe, megkötötték a puskát egy fához, s félve messziről botra tüzött tüzes taplóval ki-sütötték. Ezt a kerítésen át nézte a szomszéd, s mivel a parádén is szomszédja volt az illetőnek, s tudta hogy ez a puská nem egyszer, de ötször van megtöltve, midőn látta, hogy a lövés után a fiuk a puskához közelednek, rájuk kiáltott: „ne bántsátok, mert még négy töltés van benne.“

*) Egy magas pont a Bakonyban.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Furesa, hogy mindenki azt szeretné megtudni, a mit aztán ha megtudott, még sem szeret.

— — Egy kertészet kedvelő itt Pesten Erfurtból rendelt meg virág és fűzélék magokat, néhány latra való. A napokban aztán hoznak neki egy fertálymázsás collit, hogy itt a virágmagok. Megijed, hogy sok lesz az, felbontja a csomagot s talál benne — csak annyi lat magot, a mennyit megrendelt, és hozzá egy nagy darab követ; melyet is az erfurti bizományos mellékelt levele ekként okadatolt. A németországi vasutak árszabálya szerint egy negyedrészes vámmázsán alul levő terhek föl nem vétetnek, és így, a ki kevesebbet akar valahova küldeni, a hiányzó súlyt egy nagy darab kővel kénytelen kiegyenlíteni!!!

— — Bécsben egy uri ember, kit holmi verekedésért két heti börtönre ítélték, olyan ügyes volt, hogy megfogadott egy Hausknechtet helyettesnek, felöltöztette gavallérnak s beküldte maga helyett leülni azt a két hetecskét. A porkoláb szépen elfogadta a jelentkező helyettest s nem is lett volna semmi baj, ha az egyszer sör között el nem dicsekedeti volna a tréfával; a miért aztán urat is, inast is még egyszer újra becsuktak.

— — Az is ott történt, hogy három zsványt, ki egy özvegy asszonyt ki akart rabolni, tetten kapva, öszszefogtak, s a törvényszék előtt mind a három azzal védelmezte magát, hogy ő a másik kettővel csak azért szövetkezett, hogy azt a másik két zsványt a policziának feladhassa.

— — Hanem a muzska censurok is derék gyerekek! Még az operák czimeit is megváltoztatják. Szentpétervárott az ismeretes operákat így szokták elbérnálni.

ni. „Tell Vilmos“ czíme ott, „Károly, a merész.“ A „Profétái“ból lett „Gent ostroma,“ — a „Czár és ács“ átváltozott „Flandriai kalandorok“-ká; — a „Portici néma“ kényszerült „Palermoi bandita“ lenni, s a „Hugonották“ czíme „Rudolf és Valentina,“ játszik pedig a darab — Londonban!

— — Egyébről sem olvas az ember, mint leégett hercegekről; most itt, majd amott ég le egynek a residentiája, már meg az angol királyi herceg is leégett: aztán az Augustenburgi herceg meg le se égett, még is leégett.

— — Tudod-e, hogy hiják azokat a kalapokat, a mik szeretnének czilinderek lenni, de nem mernek? Egészen olyanok, de csak félannyira magasok. Ezek a „Zweifler“-ek. Azok viselik, a kik nem tudják elhatározni, hogy vajjon tulajdonképen kivel tartsanak lhat?

— — Lord Roebuk — az a híres! — most elmondta az angol parlamentben, hogyan kell a civilizációt terjeszteni? Legelső dolog, azt mondja, egy vadországban a vadakat kiirtani, még pedig nem csak a vadállatokat, hanem a vad embereket is.

— — Veuillot kárdinál-kalapért járt Rómában, de hát csak még sem kapott. Hazaérve Párizsba, iszonyúan elővette a nátha, meg a grippe. De hát hogy ne kapott volna Grippet, mondják a párizsiak, mikor Rómából idáig kalap nélkül utazott!

— — Most már az ördög a vidékre vitte a „piluláit.“ Ilyenformán ezekkel az ördög piluláival a vidéken is radikaliter ki fogják kúrálni a közönséget a dráma iránti szeretetéből, s az igazgatókat egészen helyre hozzák, — tudniillik arra a helyre, a mit adósok börtönének hínak.

— — Mire vitték már a hirlapi reklámokat? Két tűzmentes szekrénykészítő olyan háborút indít egymás ellen, hogy a közönség azt hiszi, most mingyárt a tűzbe dobják egymást; akkor egy szénkereskedő felhasználja a forró alkalmat, s a két veszekedő közé odaiktattatja; „vegyenek csak az én szenemből, annak olyan izzó parázsa van, hogy fogadom mind a két fél szekrényei elolvadnak benne.“ Erre aztán egy tűzifecskendő gyáros interveniál s azt hirdeti, hogy „nekem pedig olyan jó fecskendőim vannak, hogy még azt a fentebb hirdetett nagy tüzet is egy percz alatt el lehet velük oltani.“

Viharban.

Kis fiú. — Nini! mama! Elszalad az ég!

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Poldák.